

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

КИРИЛОВА ЛЮБОВ ОЛЕГІВНА

**СУЧАСНИЙ СТАН ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО
РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО ПОКРАЩЕННЯ**

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми дослідження. Майже з перших днів незалежності нашої країни інтеграцію України до Європейського Союзу проголошено одним з пріоритетних завдань вітчизняної державної політики. При цьому однією із численних умов вступу до європейської спільноти є забезпечення сталості регіонального розвитку та гарантування певної соціально-економічної стабільності територій країни. Все це має бути досягнуто на основі ведення фінансово грамотної державної регіональної політики, успіх розробки та впровадження якої значною мірою залежить від наявності розгалуженої й ефективно діючої інституційної інфраструктури, відповідальної за питання регіонального розвитку, виявлення і подолання диспропорцій у соціально-економічному розвитку окремих територій, мобілізації зовнішніх і внутрішніх ресурсів, залучення зацікавлених сторін тощо.

На жаль, сьогодні інституційне забезпечення регіонального розвитку в Україні характеризується повільністю, несистемністю та фрагментарністю державних заходів щодо реалізації завдань сучасних реформ. У цьому контексті одним із найважливіших факторів зміни ситуації у позитивну сторону має стати ефективне інституційне забезпечення реформаторських процесів. Йдеться не лише про створення публічно-владних інституцій, котрі б комплексно вирішували проблеми регіонального розвитку в Україні, а й формування та розвиток мережі громадських організацій, діяльність яких спрямована на розвиток регіонів.

Все це свідчить про значну актуальність теми дослідження та визначає його цільову спрямованість.

Стан наукової розробки теми. Загальні аспекти визначення сутності інституційного забезпечення регіонального розвитку висвітлені у працях вітчизняних і зарубіжних науковців, таких як: І.В. Валентюк, Н.А. Сича, О.І. Васильєвої, О.Є. Войтика, Н.А. Гнидюка, Я. Гонціажа, А.Г. Гранберга, І.М. Бусигіної, В.Г. Введенського, Ю.С. Гринчука, М.Б. Дацишина, В.Ю. Керецмана, В.М. Вакуленка, М.К. Орлатого, С.О. Баранова. Дослідженню окремих державно-владних установ як складових частин інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні займалися: М.А. Борушак, Г.В. Возняк, О.С. Качний, В.С. Куйбіда, С.Т. Пухир, О.О. Саєнко, С.О. Тульчинська та ін. Аналіз роботи різних недержавних організацій у сфері регіонального розвитку здійснювали: О.В. Бабінова, О.В. Злобіна, А.М. Колосок, С.Д. Лучик, О.В. Мартякова, Д.І. Синяк. Однак, незважаючи на значну кількість наукових праць, сьогодні відсутнє єдине комплексне дослідження інституційного забезпечення регіонального розвитку з врахуванням тих змін, які вже відбулися у системі органів публічної влади.

Мета і завдання дослідження. Метою даної роботи є характеристика сучасного стану інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні та окреслення перспектив його покращення.

Зазначена вище мета досягається постановкою таких завдань:

- окреслити загальні засади дослідження інституційного забезпечення регіонального розвитку;
- узагальнити іноземний досвід інституційного забезпечення регіонального розвитку;
- охарактеризувати Міністерство розвитку громад та територій України як ключову фігуру у питаннях регіонального розвитку;
- розглянути консультативно-дорадчі органи Кабінету Міністрів України у сфері регіонального розвитку;
- розкрити специфіку роботи новоствореного допоміжного органу влади при Президентіві України – Ради розвитку громад та територій;
- сформулювати напрями покращення інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні на сучасному етапі.

Об'єктом роботи є державна регіональна політика України.

Предметом роботи є інституційне забезпечення регіонального розвитку в Україні.

Методи дослідження. Методологічну основу роботи складає сукупність загальнонаукових і спеціальних методів дослідження. Так, наприклад, формально-логічний метод використовувався при визначенні основних понять дослідження. На основі порівняльно-правового методу розглянуто організаційно-правові аспекти інституційного забезпечення регіонального розвитку. Використання системно-функціонального методу дало змогу охарактеризувати окремі державно-владні установи як складові частини інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні. За допомогою системно-аналітичного методу та причино-наслідкового аналізу визначено сучасні проблеми інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні. Використання стратегічного аналізу та методів моделювання і групування дало змогу сформулювати напрями покращення інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні на сучасному етапі. На основі логічного і діалектичного методів зроблено висновки проведеного дослідження.

Наукова новизна одержаних результатів визначається тим, що в роботі узагальнено іноземний досвід інституційного забезпечення регіонального розвитку; обґрунтовано необхідність удосконалення кадрової політики в органах влади як важливої складової якісного інституційного забезпечення регіонального розвитку та посилення

ефективності роботи агенцій регіонального розвитку; сформульовано способи широкого запровадження трьохстороннього партнерства як необхідного елементу дієвого інституційного забезпечення регіонального розвитку.

Практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що на основі аналізу нормативно-правової бази і здобутків вітчизняної політико-управлінської думки та узагальнення сучасних соціально-економічних умов в Україні, в магістерській роботі охарактеризовано сучасний стан інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні та окреслено перспективи його покращення, реалізація яких сприятиме формуванню дієвого інституційного забезпечення регіонального розвитку та забезпеченню сталості соціально-економічному розвитку територій країни. Матеріали дослідження можуть використовуватися у науково-дослідній і практичній діяльності.

Апробація результатів дослідження. Основні положення та висновки дослідження апробовано у формі однієї доповіді на XXII Всеукраїнській щорічній науково-методичній конференції «Могилянські читання – 2019: Досвід та тенденції розвитку суспільства в Україні: глобальний, національний та регіональний аспекти (м. Миколаїв, 11-14 листопада 2019 р.).

Структура магістерської роботи обумовлена метою, завданнями і логікою дослідження і складається зі вступу, трьох розділів, які об'єднують дев'ять підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг роботи складає 103 сторінки, основного тексту – 88 сторінок. Список використаних джерел налічує 90 найменувань. Робота містить 2 рисунки та 2 додатки.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У **вступі** обґрунтовано актуальність і рівень розробленості обраної теми; визначено мету й основні завдання, об'єкт, предмет та методи дослідження; описано наукову новизну; встановлено практичне значення одержаних результатів магістерської роботи; вказано апробацію результатів дослідження; зазначено структуру та обсяги роботи.

У **першому розділі** «*Загальні засади дослідження інституційного забезпечення регіонального розвитку*» розглянуто загальні засади дослідження інституційного забезпечення регіонального розвитку.

Підрозділ 1.1. «Інституційне забезпечення і регіональний розвиток у категоріальному апараті науки державного управління» визначено сутність понять інституційного забезпечення і регіонального розвитку у категоріальному апараті науки

державного управління. Узагальнено, що інституційним забезпеченням регіонального розвитку є сукупність нових або реорганізація (удосконалення) вже існуючих державно-владних інституцій (органів влади) та інших недержавних організацій, які діють з метою покращення існуючого стану в соціально-економічній, фінансовій, екологічній, нормативній та в інших сферах регіонів країни, що призводить до зростання рівня життя населення у довгостроковій перспективі. Також втсновавлено, що однією із складових інституційного забезпечення регіонального розвитку виступає кадрова політика, яка направлена на забезпечення відповідних органів влади висококваліфікованими спеціалістами для нормального й ефективного їх функціонування.

У підрозділ 1.2. «Організаційно-правові аспекти інституційного забезпечення регіонального розвитку» розглянуто організаційно-правові аспекти інституційного забезпечення регіонального розвитку. З'ясовано, що в Україні організаційно-правовий процес інституційного забезпечення регіонального розвитку розпочався майже з перших днів незалежності нашої держави і триває досі, що супроводжується прийняттям низки нормативних актів, проведенням заходів на рівні різних органів публічної влади із залученням громадськості тощо. Зазначено, що сьогодні інституційне забезпечення регіонального розвитку представлено різними державними органами, що певним чином підконтрольні підзвітні парламенту, уряду і Президенту України. Діяльність цих державно-владних інституцій чітко регламентується законодавством, однак, наразі є неефективною і потребує переформатування з огляду на досвід провідних європейських країн.

У підрозділі 1.3. «Іноземний досвід інституційного забезпечення регіонального розвитку» узагальнено іноземний досвід інституційного забезпечення регіонального розвитку. З'ясовано, що закордоном регіональну політику здійснюють спеціалізовані органи публічної влади (наприклад, Консультативна рада планування комплексного розвитку території, комітет Кабінету Міністрів з питань економічного та регіонального розвитку, Президентська комісія з проблем федералізму, регіональна адміністрація та ін.) у тісній співпраці з представниками громадськості. Вважаємо, що наближення вітчизняної системи публічної управління до європейських принципів врядування є своєрідною основою для здійснення якісних і кількісних змін в організації регіонального управління.

У другому розділі «Характеристика окремих державно-владних установ як складових частин інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні» охарактеризовано окремі державно-владні установи як складові частини інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні.

У підрозділі 2.1. «Міністерство розвитку громад та територій України як ключова фігура у питаннях регіонального розвитку» охарактеризовано Міністерство

розвитку громад та територій України як ключову фігуру у питаннях регіонального розвитку. Узагальнено, що дане міністерство забезпечує формування та реалізує державну регіональну політику, державну політику у сфері розвитку місцевого самоврядування, територіальної організації влади та адміністративно-територіального устрою. Міністерство у своїй діяльності керується Конституцією України, законами та підзаконними актами України, має свою власну організаційну структуру та штатний розпис. Вважаємо, що на сьогоднішній день Міністерство розвитку громад та територій України має бути тією рушійною силою у сфері регіонального розвитку, що має кардинальним чином змінити ситуацію в країні на краще у соціально-демографічному та фінансово-економічному плані.

У підрозділі 2.2. *«Консультативно-дорадчі органи Кабінету Міністрів України у сфері регіонального розвитку»* розглянуто консультативно-дорадчі органи Кабінету Міністрів України у сфері регіонального розвитку. Виявлено, що при Кабінеті Міністрів України функціонує два консультативно-дорадчих органи влади у сфері регіонального розвитку: Рада з питань регіонального розвитку та місцевого самоврядування, яка працює на постійній основі; Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку, що є тимчасовим органом виконавчої влади при уряді. Встановлено, що ці дві публічно-владні інституції створені з метою якісної реалізації Кабінетом Міністрів України власних повноважень щодо розвитку регіонів, а також професійного комплексного вирішення питань покращення соціально-економічного стану територій нашої держави, забезпечення участі громадян в управлінні державними та суспільними справами шляхом проведення консультацій з громадськістю, попереднього обговорення питань, віднесених до їх компетенції тощо.

У підрозділі 2.3. *«Рада розвитку громад та територій – новостворений допоміжний орган влади при Президентові України»* розкрито специфіку роботи новоствореного допоміжного органу влади при Президентові України – Ради розвитку громад та територій, метою якої є сприяти налагодженню ефективної взаємодії державних органів влади з органами місцевого самоврядування в питаннях вироблення пріоритетів державної регіональної політики та механізмів сталого розвитку територіальних громад, а також для вирішення проблемних питань соціально-економічного розвитку міст і обласних центрів України. Встановлено, що до основних повноважень Ради відноситься розсилка запитів на інформацію, документів і матеріалів від органів публічної влади, комерційних структур, установ і громадських організацій, створення робочих груп для детальної розробки окремих питань, право запрошувати на засідання представників органів публічної влади, представників громадських організацій та інших експертів, а

також залучати співробітників різних структур і незалежних експертів до розгляду питань регіонального розвитку.

У третьому розділі *«Напрями покращення інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні на сучасному етапі»* сформульовано напрями покращення інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні на сучасному етапі.

У підрозділі 3.1. «Удосконалення кадрової політики в органах влади як важлива складова якісного інституційного забезпечення регіонального розвитку» обґрунтовано необхідність удосконалення кадрової політики в органах влади як важливої складової якісного інституційного забезпечення регіонального розвитку. З'ясовано, що кадрова політика в органах публічної влади охоплює всі аспекти діяльності працівників органів влади, але особливо вона зорієнтована на адміністративно-управлінські структури та процеси, пов'язані з добором, відбором, навчанням, розвитком, мотивуванням, дисципліною та оцінюванням роботи даної категорії працівників. Виявлено, що на сьогодні немає єдиного нормативного акта, в якому з позицій наукового підходу було б чітко визначено концептуальні засади кадрової політики в органах публічної влади, її формування та здійснення, насамперед, на регіональному та місцевому рівнях. А це, у свою чергу, перешкоджає якісному наданню громадськості публічних послуг.

У підрозділі 3.2. «Посилення ефективності роботи агенцій регіонального розвитку» обґрунтовано необхідність посилення ефективності роботи агенцій регіонального розвитку, які відіграють особлива роль у реалізації регіональної політики. Встановлено, що сьогодні одним із ключових завдань вітчизняних агенцій регіонального розвитку, з метою посилення ефективності їх роботи, має стати якісна координація процесу стратегічного планування і залучення до нього якнайширшого кола партнерів розвитку регіону. Вважаємо, що агенції регіонального розвитку повинні стати центром управління стратегічним розвитком регіону, майданчиком, який дозволить прозоро і системно працювати над розкриттям у кожному регіоні власного соціально-економічного потенціалу і використання усіх наявних засобів для цього – людського капіталу; фінансових інструментів (наприклад, кошти Державного фонду регіонального розвитку, обласного бюджету, донорів, кредитних ресурсів); внутрішніх й іноземних інвестицій та ін.

У підрозділі 3.3. «Запровадження трьохстороннього партнерства як необхідного елементу дієвого інституційного забезпечення регіонального розвитку» сформульовано способи широкого запровадження трьохстороннього партнерства як необхідного елементу дієвого інституційного забезпечення регіонального розвитку. З'ясовано, що наразі в Україні закладено фундамент партнерства на основі створення системи інституцій, які

являють собою сукупність представників з усіх зацікавлених сторін: бізнесу, органів публічної влади та громадськості. Основними формами трьохстороннього партнерства, що вже реалізуються в Україні є обмін інформацією, консультації, колективні переговори. Вважається, що найбільш результативною формою трьохстороннього партнерства, яка впливає на рівень і якість життя громадян, є укладення на національному рівні колективних договорів чи угод. Встановлено, що трьохстороннє партнерство знаходиться на низькому рівні, оскільки не забезпечує ефективність взаємодії та розвиток партнерства, про що насамперед свідчать низькі показники соціально-економічного розвитку регіонів.

ВИСНОВКИ

У магістерській роботі охарактеризовано сучасний стану інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні та окреслено перспектив його покращення. Отриманні результати в процесі дослідження дають змогу сформулювати такі висновки і пропозиції:

1. Інституційним забезпеченням регіонального розвитку є сукупність нових або реорганізація (удосконалення) вже існуючих державно-владних інституцій (органів влади) та інших недержавних організацій, які діють з метою покращення існуючого стану в соціально-економічній, фінансовій, екологічній, нормативній та в інших сферах регіонів країни, що призводить до зростання рівня життя населення у довгостроковій перспективі. Також однією із складових інституційного забезпечення регіонального розвитку виступає кадрова політика, яка направлена на забезпечення відповідних органів влади висококваліфікованими спеціалістами для нормального й ефективного їх функціонування.

В Україні організаційно-правовий процес інституційного забезпечення регіонального розвитку розпочався майже з перших днів незалежності нашої держави і триває досі, що супроводжується прийняттям низки нормативних актів, проведенням заходів на рівні різних органів публічної влади із залученням громадськості тощо. Сьогодні інституційне забезпечення регіонального розвитку представлено: Комітетом парламенту з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування; Державним фонд сприяння місцевому самоврядуванню в Україні; Рахунковою палатою; Радою з питань регіонального розвитку та місцевого самоврядування; Міністерством розвитку громад та територій України та ін. Діяльність цих державних чітко регламентується законодавством, однак наразі є неефективною і потребує переформатування з огляду на досвід іноземних країн.

2. Регіоналізація та децентралізація стали провідними принципами європейської та світової політики, що вплинуло на інституційне забезпечення регіонального розвитку різних країн світу. Закордоном регіональну політику здійснюють спеціалізовані органи публічної влади у тісній співпраці з представниками громадськості. Вважаємо, що наближення вітчизняної системи публічного управління до європейських принципів врядування є своєрідною основою для здійснення якісних і кількісних змін в організації регіонального управління. Окрім того, з метою створення в Україні гнучкої та стійкої системи інституційного забезпечення регіонального розвитку, враховуючи досвід європейських країн, необхідно: по-перше, завершити реформування адміністративно-територіального устрою нашої держави; по-друге, окреслити чітку ієрархію та статус регіонів відповідно до норм європейського міжнародного права; по-третє, сформувати ієрархічну систему органів регіонального самоврядування з урахуванням специфіки кожного окремого регіону країни; по-четверте, виробити власні механізми дії публічно-владних інститутів на місцевому і регіональному рівнях та розробити дієві механізми контролю за їх діяльністю.

3. Міністерство розвитку громад і територій України є центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну регіональну політику, державну політику у сфері розвитку місцевого самоврядування, територіальної організації влади та адміністративно-територіального устрою. Міністерство у своїй діяльності керується Конституцією України, законами та підзаконними актами України, має свою власну організаційну структуру та штатний розпис. Вважаємо, що на сьогоднішній день це міністерство повинно бути тією рушійною силою у сфері регіонального розвитку, що кардинальним чином змінить ситуацію в країні на краще у соціальному та фінансово-економічному плані.

4. При Кабінеті Міністрів України функціонує два консультативно-дорадчих органи влади у сфері регіонального розвитку: Рада з питань регіонального розвитку та місцевого самоврядування, яка працює на постійній основі; Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку, що є тимчасовим органом виконавчої влади при уряді. Правовою основою їх утворення та діяльності є Конституція України, закони та інші нормативно-правові акти. Ці дві публічно-владні інституції створені з метою якісної реалізації урядом власних повноважень щодо розвитку регіонів, а також професійного комплексного вирішення питань покращення соціально-економічного стану територій нашої держави, забезпечення участі громадян в управлінні державними та суспільними справами шляхом проведення консультацій з громадськістю, попереднього обговорення питань, віднесених до їх компетенції тощо. Наразі обидва ці консультативно-дорадчі

органи виконавчої влади посідають все помітніше місце у процесі прийняття важливих управлінських актів у сфері регіонального розвитку.

5. Рада розвитку громад та територій є новоствореним консультативно-дорадчим органом при Президентові України, метою якої є сприяти налагодженню ефективної взаємодії державних органів влади з органами місцевого самоврядування в питаннях вироблення пріоритетів державної регіональної політики та механізмів сталого розвитку територіальних громад, а також для вирішення проблемних питань соціально-економічного розвитку міст і обласних центрів України. Рада відповідає за реалізацію реформи місцевого самоврядування, моніторинг виконання актів голови держави з питань регіональної політики та за аналіз законодавства з питань регіонального розвитку, місцевого самоврядування та територіальної організації влади, а також за підготовку пропозицій щодо його удосконалення. Поки що про ефективність та результативність функціонування цього органу влади важко говорити, оскільки часу з моменту його створення пройшло не багато, а граничні строки реалізації доручень Президента України чітко не окреслено. Вважаємо, що у своїй роботі Рада розвитку громад та територій має використовувати інноваційні підходи та дієві технології управління, особливо, у процесі співпраці з іншими органами публічної влади чи громадськістю.

6. Вважаємо, що одними із напрямів покращення інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні на сучасному етапі є:

- по-перше, удосконалення кадрової політики в органах влади як важливої складової якісного інституційного забезпечення регіонального розвитку. Кадрова політика в органах влади є цілеспрямованою діяльністю публічно-владних інституцій, зорієнтованою на адміністративно-управлінські структури і процеси, пов'язані з добором, відбором, навчанням, розвитком, мотивуванням, дисципліною та оцінюванням роботи публічних службовців. На сьогодні немає єдиного нормативного акта, в якому з позицій наукового підходу було б чітко визначено концептуальні засади кадрової політики в органах публічної влади, її формування та здійснення, насамперед, на регіональному та місцевому рівнях. Вважаємо, що для якісної розробки й успішної реалізації кадрової політики в органах публічної влади необхідно спрямувати зусилля на впровадження інноваційних методів управління людськими ресурсами, що давало б можливість формувати висококваліфікований кадровий склад органів влади та забезпечувати продуктивність їх роботи;

- по-друге, посилення ефективності роботи агенцій регіонального розвитку, які відіграють особлива роль у реалізації регіональної політики. Вважаємо, що агенції регіонального розвитку повинні стати центром управління стратегічним розвитком

регіону, майданчиком, який дозволить прозоро і системно працювати над розкриттям у кожному регіоні власного соціально-економічного потенціалу і використання усіх наявних засобів для цього – людського капіталу; фінансових інструментів (наприклад, кошти Державного фонду регіонального розвитку, обласного бюджету, донорів, кредитних ресурсів); внутрішніх та іноземних інвестицій тощо. Окрім того, діяльність агенцій регіонального розвитку має стати поштовхом до активізації міжрегіональної співпраці, економічної взаємодії, розроблення та реалізації спільних міжрегіональних проектів. Для реалізації зазначеного пропонуємо внести відповідні зміни до Закону України «Про засади державної регіональної політики» та Типового положення про агенції регіонального розвитку (наприклад, закріпити можливість надання цими агенціями окремих платних послуг для мешканців територіальних громад);

- по-третє, широке запровадження трьохстороннього партнерства як необхідного елемента дієвого інституційного забезпечення регіонального розвитку, яке сьогодні знаходиться на низькому рівні. Тому що не забезпечує ефективність взаємодії та розвиток партнерства, про що насамперед свідчать низькі показники соціально-економічного розвитку регіонів. Сьогодні можна говорити про недосконалу законодавчу базу, некомпетентність публічно-владних установ та представників бізнесу у забезпеченні інституціонального розвитку партнерства, слабке залучення громадськості, що можна пояснити високим рівнем недовіри до влади та схильність кожної зі сторін захищати, перш за все, власні інтереси, що гальмує розвиток партнерства та загрожує поглибленню соціально-демографічних, фінансово-економічних й екологічних проблем. Враховуючи це пропонуємо:

- 1) на законодавчому рівні чітко визначити правовий статус тристороннього партнерства та підвищити його значимість і необхідність в сучасних українських реаліях;
- 2) розширити коло сторін партнерства, шляхом залучення «організацій третього сектора» в якості радників органів публічної влади з питань сталого регіонального розвитку;
- 3) забезпечити реальний й ефективний контроль за виконанням управлінських рішень (у тому числі через незалежний моніторинг громадськими організаціями);
- 4) удосконалити механізм інформування публічних службовців і громадськості про партнерство і значимість сталого регіонального розвитку;
- 5) оптимізувати механізми обговорення та лобіювання прийнятих рішень учасниками трьохстороннього партнерства;
- 6) сприяти деолігархізації процесу прийняття рішень та їх виконанню в трьохсторонньому партнерстві.

АНОТАЦІЯ

Кирилова Л.О. Сучасний стан інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні та перспективи його покращення – На правах рукопису.

Магістерська робота на здобуття освітнього ступеню «магістр». Чорноморський національний університет імені Петра Могили. – Миколаїв, 2020.

Магістерську роботу присвячено характеристиці сучасного стану інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні та окресленню перспектив його покращення. У вступі обґрунтовано актуальність і рівень розробленості обраної теми; визначено мету й основні завдання, об'єкт, предмет та методи дослідження; описано наукову новизну; встановлено практичне значення одержаних результатів магістерської роботи; вказано апробацію результатів дослідження; зазначено структуру та обсяги роботи. На початку роботи уточнено базові поняття дослідження; окреслено організаційно-правові аспекти інституційного забезпечення регіонального розвитку; узагальнено іноземний досвід інституційного забезпечення регіонального розвитку. Значна частина дослідження присвячена характеристиці окремих державно-владних установ як складових частин інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні. Безпосередньо охарактеризовано Міністерство розвитку громад та територій України як ключову фігуру у питаннях регіонального розвитку. Розглянуто консультативно-дорадчі органи Кабінету Міністрів України у сфері регіонального розвитку. Розкрито специфіку роботи новоствореного допоміжного органу влади при Президентові України – Ради розвитку громад та територій. Наприкінці роботи сформульовано напрями покращення інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні на сучасному етапі. Це по-перше, удосконалення кадрової політики в органах влади як важливої складової якісного інституційного забезпечення регіонального розвитку; по-друге, посилення ефективності роботи агенцій регіонального розвитку, які відіграють особлива роль у реалізації регіональної політики; по-третє, широке запровадження трьохстороннього партнерства як необхідного елементу дієвого інституційного забезпечення регіонального розвитку, яке сьогодні знаходиться на низькому рівні. Зроблено висновок, що сучасний стан інституційного забезпечення регіонального розвитку в Україні, у порівнянні із розвинутими країнами світу, є незадовільним.

Ключеві слова: інституційне забезпечення регіонального розвитку; система органів публічної влади; недержавні організації з питань регіонального розвитку; кадрова політики в органах влади; трьохстороннє партнерство.

SUMMARY

Kirilova L.O. The current state of the institutional provision of regional development in Ukraine and prospects for its improvement – Manuscript.

Graduate work for obtaining an educational degree «Master». Petro Mohyla Black Sea National University. – Mykolaiv, 2020.

The master's thesis is devoted to characterizing the current state of institutional provision of regional development in Ukraine and outlining the prospects for its improvement. In the introduction the relevance and level of theme development are substantiated; the purpose and main tasks, object, subject and methods of research are determined. At the beginning of the work the general aspects of the research of institutional provision of regional development are outlined. The main part of the research is devoted to the characterization of individual state-government institutions as part of institutional provision of regional development in Ukraine. The Ministry of Communities and Territories of Ukraine is characterized as a key figure in regional development. Advisory bodies of the Cabinet of Ministers of Ukraine in the field of regional development are considered. The specifics of the work of the newly created subsidiary authority under the President of Ukraine – Council for the Development of Communities and Territories are revealed. At the end of the master's thesis, the directions for improvement of the institutional provision of regional development in Ukraine at the present stage are formulated.

Keywords: institutional support for regional development; system of public authorities; non-governmental organizations on regional development; personnel policy in the authorities; trilateral partnership.